

Abdulkadir Bilgin

Aysema'nın Ardından

Ölüm üstüne ne çok söz söylenmiş, ne çok ağıtlar yakılmıştır. Sanatçılar ölümü kendi ölçütlerine göre yorumlamışlar, resimler çizilmiş, şiirler yazılmış, oyunlar oynanmıştır. İnsanlar var oldukça daha neler yazılıp, çizilecektir kimbilir. İnsanın karmaşık doğasına uygun olarak kimileri yüreklince buyur etmişler, kimileri yaşam boyu onun korkusunu taşımışlardır yüreklerinin gizlerinde. Kimi zaman olmuş ölüme sevinilmiş kimi zaman ise tanımı olanaksız acılara gömülmüştür insanoğlu.

Aysema Ağırkan'ın (1962-1986) ölümü ölüm gerçeğini ve acısını soğuk bir su gibi serpti yüzümüze. 1 Ekim 1986 günü meydana gelen bir trafik kazası ve Hacettepe Hastanesindeki 21 günlük komadan sonra fiziksel olarak yitirdik arkadaşımızı, can dostumuzu. Olağana karşı çıkmak, başkaldırmak yaşamın çıkmazlarına, sorular sormak ve olasılık hesapları yapmak boşunaydı artık. Yaşamın sonsuzlukla bütünleştiği o küçücük betondan evine koyduk onu.

Hacettepe Üniversitesi Kütüphanecilik Bölümünü 1984 yılında bitirdikten sonra ODTÜ Kütüphanesinde, başına geleceklerden habersiz, 1985 yılı Ocak ayında büyük umutlarla çalışma hayatına atılmıştı. Bir yandan evlilik hazırlıkları yaparken, diğer yandan kendi boyutlarını onurlu bir şekilde aşmaya çalışarak bireysel etkinliklerde bulunuyordu. İnsanın kısacık yaşamında ender karşılaşılabileceği dürüst kişilerden birisiydi Aysema'mız. Gözlerine bakarken, insan o gözlerde kötülük adına hiçbir belirtiye rastlayamayacağını bilirdi. Çıkar hesapsız ve lekesiz ilişkilerinde, insanlara «Sizi seviyorum» diye haykıran bir yürek taşıyordu.

Yaşam biçimiyle, eylemiyle insan onurunu yücelten, insan sevgisiyle kolları sonuna kadar açık kaç kişi çıkar karşımıza yaşam boyu? Tutarlı ve zorlamasız içtenliğiyle, barışın sonsuz doyumuna ulaşabilmiş kaç kişi savaş açabilir kötülöklere? Kaç kişi kurallarla sınırlandırılmamış olarak doğruyu, güzeli ve yaşam adına yalınlığı yaşadığımız bir ortamda insan olmak, insanca düşünebilmek ne güzel. Ne güzel güzellikler uğrunda savaşmak, tomurcuk vermek hırçın kayalar arasında ve yaşamı çok boyutlu algılayarak çiçek açmak coşkuyla.

Yüreklilik en yüce erdemlerden biriye eğer, onun ölümünü yüreklince karşılıyoruz. Ölüm, yaşamın bir gereği ise, yaşam çizgisinin bittiği bir sonuçsa, ona da katlanacağız başımız yukarda, yüzümüzde acı bir gültümseme, içimizde çığlık çığlığa haykıran yüreğimiz kan ağlayarak. Gün günden sıcak som bir yürek yitirdik. Aysema bir zaman dilimi içine sıkışıp kalmadı, sonsuzluğa doğru kucak açıp kök saldı yaşama. Tepeden tırnağa bir insan olarak iz bıraktı kısacık arkadaşlığımız süresince, o izleri beynimizin gergefinde nakışlara dönüştürüp saklayacağız sonsuza dek.

NEDİR BU?

Aysema Ağırkan için,

Üç gecedir soluğun oldum
yürek yaşlarım taşlarla erilirken
yahımların bedeninde gurbet geziyorum
ve çıplak doğuyor gök
küller yanarken haberlerde.

Cebimde karanfil kurusu
suskun evleri dolaşıyorum,
karanlıklar içinde zeytin dalları,
gözlerimi kanatıyor çılgınlığın,
yarım kalan bir şiir mi bu,
olağan mı oldu artık acı,
nerede filizlenen güller,
neden duyar bülbül yurdunda sancı,
bu kaçınıcı,
kaçınıcı bu düğünlenen dize?

Kendimi katsam geçmişin hamuruna
kör olsam kor olsam, kar olsam
şiiirler ülkesinde düşlerle
şiiirler okusam, yar olsam süngülere
bir manga kurşununun gergefindе.

Araladığın kapıdan uzanan elimde
Işıktan bir yürek kaldı
sana vermek istediğim,
beynime kazıdığım adını
usulca söylüyorum durdurduğun zamana,
gün olur
gücü yetmez ölümün gençlere,
gün olur
ağıtlar dönmez isimlerin tepesinde
gün olur nefret çöllerinden ayrılıım
sonsuzluğun yüce bir seli öyle sarhoş
işini bitirmiş insanlar gibi
aydınlık ve mutlu.

Abdulkadir Bilgin
25.10.1986